

– Духни, Боже, един тънък вятър, да събори тепсията на Меглена, за да не дойде, на темелите курбан да не е!

Дошла най-малката снахица при моста. Хванали я братята и я положили на основите. Хем плакали, хем зидали. Помислила си Меглена, че е лъжа, което ѝ се случвало, но то се оказало истина. Тогава казала:

– Писано ми било днес да свърша земния си път! Сложете ме жертва да стана за моста. Само ще се помоля на Господ! – и взела да се моли. – Мъжо, остави ми гърдата да стърчи навън. Когато мъжкото ни чедо плаче, да си засуче млекце и пак да заспи. Господи, моля те, нека когато завали дъжд, да го изкъпе! Когато духа вятър, да го изсуши. И се грижи за него!

Взели те, зазидали я в основата на моста. И го построили. От първия път мостът станал стабилен.

Но мъжът все плачел, плачело и детето. То било мъничко, нямало кой да се грижи за него. Насукало се от гърдата на майка си и се нахранило. Завалял дъжд и го изкъпал. Минал вятър и го изсушил.